

LIST PASTERSKI
ARCYBISKUPA POZNAŃSKIEGO
NA WIELKI POST ROKU PAŃSKIEGO 2018
(Nawracajcie się!)

Umiłowani w Chrystusie, Bracia i Siostry!

Dzisiaj, w pierwszą niedzielę Wielkiego Postu, słyszymy słowa Chrystusa: *Czas się wypełnił i bliskie jest królestwo Boże. Nawracajcie się i wierźcie w Ewangelię* (Mk 1,15). Te słowa są pierwszą zapisaną w Ewangelii Markowej wypowiedzią Jezusa, rodzajem uwertury do Jego publicznej działalności. Są zapowiedzią głównej przyczyny głoszenia przez niego Dobrej Nowiny.

Powyższe słowa wzywają nas do zdecydowanego porzucenia grzechów i dostosowania naszego życia do sposobu życia Pana Jezusa. Do każdego i każdej z nas; do wielkich i małych, do bogatych i biednych, wykształconych i niewykształconych, do dzieci, młodzieży, ludzi w sile wieku i starców kieruje słowa: *nawróć się!*

1. NASZE WIELKOPOSTNE NAWRÓCENIE

Nawrócenie to zaprzestanie czynienia zła i zaprawianie się w dobrym. To pójście za Jezusem w taki sposób, aby Jego Ewangelia stała się konkretnym przewodnikiem naszego życia. To zaniechanie myślenia, że to my jesteśmy wyłącznymi budowniczymi własnego życia. To uznanie, że jesteśmy stworzeniami, że zależy od Boga, od Jego miłości i jedynie „tracąc” własne życie w Nim, możemy je zyskać. Dzisiaj nie można już być chrześcijaninem w następstwie prostego faktu, że żyjemy w społeczeństwie o korzeniach chrześcijańskich. Także ten, kto rodzi się w rodzinie chrześcijańskiej i jest religijnie wychowany musi każdego dnia ponawiać decyzję bycia chrześcijaninem; dawać pierwsze miejsce Bogu.

Przykładem i zachętą na tej drodze są dla nas wielkie nawrócenia, takie jak św. Pawła na drodze do Damaszku czy św. Augustyna. Także i w naszych czasach Pan niestrudzenie puka do drzwi ludzkich serc również w środowiskach, które wydają się pochłonięte sekularyzacją, jak stało się to w przypadku Pawła Florenckiego, rosyjskiego prawosławnego. Będąc wychowanym jako agnostyk, żywił prawdziwą wrogość wobec nauki religii w szkole, potem jednak – już jako naukowiec - zawołał: „Nie, nie można żyć bez Boga” i całkowicie zmienił swoje życie (por. Benedykt XVI, Katecheza, 13.02.2013).

Nawrócenie się nie jest dla nas – jak niektórzy sądzą - sprawą uznaniową, opcjonalną; ono jest dla nas koniecznością. Potwierdzeniem tego jest przypowieść o nieurodzajnym drzewie figowym, która z jednej strony przypomina o Bożej cierpliwości wobec nas, lecz jednocześnie ostrzega, że ci, którzy trwają w grzesznym odrzuceniu pokuty, zostaną ostatecznie „wycięci” z tego i z przyszłego świata (Łk 13,6-9). Ostatecznym losem osób i społeczności, które uchylają się od nawrócenia jest zagłada. Dlatego najskuteczniejszą odpowiedzią na brak dobrych owoców w naszym życiu jest odwrócenie się od zła i zwrócenie ku dobru. Nawrócenie pozwala zwyciężać zło dobrem.

W tym procesie nieustannego nawracania pomaga nam Duch Święty: *On zaś, gdy przyjdzie – mówi Jezus - przekona świat o grzechu (...). Gdy przyjdzie On, Duch Prawdy, doprowadzi was do całej prawdy* (J 16,8.13). Duch Święty odkrywa przed nami całą prawdę o nas samych. Prawdę o tym, że każdy z nas codziennie dopuszcza się czegoś złego, że nawet człowiek sprawiedliwy może zgrzeszyć codziennie siedem razy (por. Prz 24,16). *Jeśli mówimy, że nie mamy grzechu, to samych siebie oszukujemy i nie ma w nas prawdy* – powie apostoł Jan (1J 1,8). Prośmy więc Ducha Świętego, abyśmy nie żyli już w zakłamaniu, ale w prawdzie i wołajmy do Niego: *Przyjdź światłości sumień!*

A zatem - z pomocą Ducha Świętego - czynmy rachunek sumienia, żałujmy za nasze grzechy, uczynmy mocne postanowienie poprawy, odprawmy szczerą spowiedź i zadość czynmy Bogu i ludziom. A nade wszystko prośmy Ducha Świętego, abyśmy nie tylko dostrzegli nasz grzech, ale umieli również nad nim zapłakać (Łk 22,61-62).

Dzięki temu Kościół będzie mógł dawać - ludziom współczesnym, tak wrażliwym na konkretne świadectwo życia - przykład pojednania przede wszystkim w swoim własnym łonie. Wszyscy musimy pracować nad uspokojeniem umysłów, zmniejszeniem napięć, przewyciężeniem podziałów, uzdrowieniem ran zadawanych sobie wzajemnie przez braci. Gdy zaostrzają się różnice stanowisk w dziedzinie spraw dyskusyjnych, szukać jedności w tym, co jest podstawowe dla wiary i życia chrześcijańskiego, w myśl starożytnej maksymy: „Jedność w rzeczach koniecznych. W sprawach wątpliwych - wolność. We wszystkim zaś miłość” (por. *Reconciliatio et paenitentia*, 9).

2. POWIERZENIE NASZEJ ARCHIDIECEZJI ŚW. JÓZEFOWI

Idąc taką drogą, pragniemy zawierzyć losy naszej archidiecezji świętemu Józefowi. Jego żywy kult trwa w Poznaniu w kościele Ojców Karmelitów od czterystu lat. Przed czterema laty - za zgodą Stolicy Apostolskiej - koronowałem Jego łaskami słynący obraz. Następnie miała miejsce trzyletnia peregrynacja kopii tego wizerunku po archidiecezji. Jej celem było - w klimacie modlitwy i współpracy z łaską Bożą - utwierdzić ewangeliczne spojrzenie na rodzinę, na jej trwałość, na jej sakramentalną świętość i niezastąpioną rolę w wychowywaniu i przekazywaniu wiary następnym pokoleniom.

Wszystkie te poczynania rodzą się z naszej wiary w to, że św. Józef jest naszym potężnym orędownikiem u Boga. Mocno w to wierzyła św. Teresa z Avila, przekonana, że - podobnie jak na ziemi Pan Jezus był poddany świętemu Józefowi - tak jest też i w niebie;

Chrystus wysłuchuje to, o co Go prosi św. Józef (por. *Księga mojego życia*, VI, 6). Podobnie jak opiekował się Jezusem i jego Matką Maryją, tak też opiekuje się dzisiaj całym Kościołem.

Dla umocnienia tej wiary w stałą opiekę św. Józefa nad Kościołem - po zakończeniu pielgrzymowania kopii obrazu - zawierzymy teraz Jego opiece całą Archidiecezję Poznańską. Akt ten będzie miał miejsce w sanktuarium Ojców Karmelitów w piątą niedzielę Wielkiego Postu, dnia 18 marca. Natomiast następnego dnia - w liturgiczną uroczystość św. Józefa – ten akt zawierzenia zostanie powtórzony w każdej parafii naszej archidiecezji. W ten sposób pomnożymy naszą radość oraz kult tego Świętego.

Z całego serca dziękuję Ojcom Karmelitom za opiekę nad sanktuarium a także Ojcu Stanisławowi Plewie OCD za niełatwe dzieło peregrynacji obrazu w naszych parafiach. Wszystkich wiernych natomiast zachęcam do nawiedzania tego słynącego łaskami obrazu a przede wszystkim do zgłębiania życia i cnót św. Józefa, do częstej modlitwy za Jego wstawiennictwem, przede wszystkim w intencji małżeństw i rodzin.

3. JUBILEUSZ 1050. ARCHIDIECEZJI POZNAŃSKIEJ

Trzecia sprawa to jubileusz tysiąc pięćdziesięciolecia naszej diecezji. Jak wiemy, od dnia Pięćdziesiątnicy Ewangelia rozprzestrzenia się po całym świecie. Przed ponad tysiącem lat dotarła ona także na nasze ziemie. Książę Mieszko - przyjmując chrzest – otworzył Polakom drogę do Ewangelii. Dwa lata po chrzcie Mieszka zostało ustanowione w Poznaniu pierwsze biskupstwo na ziemiach polskich.

Przybył do nas biskup Jordan, widzialny ojciec i pasterz wiernych, modlący się nauczyciel modlitwy, który wstawiał się za swoimi braćmi i z tym samym ludem błagał Pana i dziękował Mu, wskazując na prymat Boga i Jego łaski. Do jego zadań - jako pierwszego odpowiedzialnego za dyscyplinę pokutną w jego Kościele partykularnym – należało wzywanie do nawrócenia i pokuty. Jego obowiązkiem było mówienie o niszczącej obecności grzechu w życiu ludzi i w historii wspólnot. Jego obowiązkiem było też przepowiadanie niezgłębionej tajemnicy miłosierdzia, które Bóg nam okazał w Krzyżu i Zmartwychwstaniu Jezusa Chrystusa, oraz w wylaniu Ducha Świętego na odpuszczenie grzechów. Jego przepowiadanie było wezwaniem do nadziei (por. *Pastores gregis*, 33.39). W tym roku przypada 1050. rocznica tego wydarzenia. Świętując jubileusz dziękujemy Bogu za dar biskupstwa i początek widzialnych struktur Kościoła oraz prosimy, abyśmy byli także dzisiaj otwarci na działanie Ducha Świętego, tworząc żywy Kościół Chrystusa.

Ponawiam moje zaproszenie skierowane do wszystkich, abyśmy - jako wspólnota - włączyli się w uczczenie tego jubileuszu. Świętowanie w parafiach będzie miało miejsce w wigilię Zesłania Ducha Świętego, natomiast główne uroczystości archidiecezjalne rozpoczną się 22 a skończą 24 czerwca. W obchodach tych nie chodzi tylko o wspomnianie minionego czasu i dziękczynienie za udzielone nam łaski, idzie o wielką modlitwę, o nowe napełnienie się Duchem Świętym, o nasze uświęcenie. Tylko święci bowiem czynią Kościół bardziej podobnym do Chrystusa i bardziej wiarygodnym wobec świata. Dlatego św. Matka Teresa z Kalkuty mawiała: *Jeśli ja i ty nawrócimy się, świat stanie się lepszy!*

ZAKOŃCZENIE

Nie zapominajmy - w tym wielkopostnym czasie - o udziale w Gorzkich Żalach i Drogach Krzyżowych.

Na koniec zaś, prosimy Najświętszą Maryję Pannę, Matkę Kościoła, która towarzyszy nam i wspiera nas na drogach Wielkiego Postu, aby pomagała każdemu i każdej z nas odkryć wielkość i piękno nawrócenia; wielkość i piękno duchowego zmartwychwstania.

Życzę Wam i sobie, abyśmy w czasie tegorocznego Wielkiego Postu prawdziwie się nawrócili, aby Duch Święty mógł nas uświęcać i przez nas dalej umacniać zaczątki Królestwa Bożego na ziemi.

Na święty czas wielkopostny wszystkim Wam z serca błogosławię.

Poznań, dnia 18 lutego 2018 roku
N. 734/2018

† Stanisław Gądecki
Arcybiskup Metropolita Poznański